

نگاهی به اجرای طرح برون سپاری نگهداری از فضاهای سبز در سیرجان؛

لطفا برون نسپارید

گروه شهر

گزارش

شهریور استقبال کردند با این توجیه که آن پارک محل تجمع بزهکاران و بزهکاری است! یعنی به جای حل مسئله، صورت مسئله پارک شد!

از طرف دیگر آفت بسیاری از درختان را خشکاند و شهرداری برای آفت‌زدایی بسیار دیر اقدام کرد و پس از مرگ درختان تلاش گسترده‌ای هم برای جایگزینی آن‌ها با یک نهال بزرگ درخت نشد.

آبیاری بد درختان و تشنگی دادن به آن‌ها به هر دلیلی هم که اتفاق افتاده باشد، غیرقابل توجیه است آن هم در شهر کویری و معدنی سیرجان که هم شکوفا کردن و تنومند کردن درخت سخت و پرهزینه است و هم وجود این ریه‌های شهری ضرورت دارد.

از طرفی در سال‌های گذشته شرایط بهداشتی پارک‌ها نیز به خاطر قرق شدن‌شان توسط معتادان بی‌خانمان اصلا خوب نبوده و نیست. همه‌ی این‌ها در حالی بود که شهر سیرجان جز همین پارک‌ها تفریحگاه و تفرجگاه عمومی دیگری برای مردمش نداشته و ندارد. پارک‌هایی که وسایل بازی از کار افتاده‌ای دارند و تنها شهربازی شهرمان نیز تعطیل و شبیه شهربازی شهرهای جنگزده است!

شرایط در این حال بود که کریمی‌پور سکان هدایت شهرداری سیرجان را به عهده گرفت. او از ابتدا با تابلوی دغدغه‌مند بودن در حوزه‌ی فضاهای سبز و محیط زیست، کاندیدای شهردار شدن بود و پس از رسیدن به این صندلی در شورا نیز عملکرد رییس سازمان فضای سبز را به باد شدیدترین انتقادات گرفت و سعیدی را در سمت خود ابقا نکرد. اما بعد از آن که نوبت به شعار «به عمل کار برآید به سخنرانی نیست» رسید شاهد بودیم که تا کنون هم شهرداری و سازمان پارک‌هایش در مدیریت جدید در این یک سال فقط ابعاد فاجعه در گذشته را علنی کرده‌اند و خبر داده‌اند که یک سری کارشناس خبره برای بازدید از فضای سبز و چگونگی احیای آن را آورده‌اند که

شورا و شهرداری سیرجان اخیرا خبر از اجرای طرح برون سپاری نگهداری از فضاهای سبز در سیرجان دادند. طرحی که حسن خدای رییس شورای شهر از آغاز سال و در واکنش به انتقاد به شرایط بوستان‌های سیرجان، جسته و گریخته از آن حرف می‌زد.

چیزی که مشخص است این است که وجود سرانه‌ی بالای فضای سبز در سیرجان اما در بحث نگهداری و حفظ آن کارنامه‌ی شهردارهای گذشته قابل دفاع نبوده است.

مشکلات فضای سبز سیرجان چندوجهی‌ست و این مشکلات چندوجهی را نمی‌توان صرفا به دوران کرونا و بلااستفاده ماندن این اماکن توسط عموم ربط داد. دوران قرن‌تینه‌های کرونا فقط شرایط بد پارک‌ها را بدتر کرد. وگرنه شرایط بوستان‌ها پیش از کرونا هم خوب نبود و به هیچ عنوان شهردار سابق و شهردار قبل تر از او به این موضوع اهمیت نمی‌دادند. نگاهی به گزارش نشریات در آن دوران از شرایط پارک ۱۷ شهریور و پارک گل گهر به عنوان مثال خود گویای تصدیق مستند بودن ادعای ماست.

از خشکی درختان تا معتادخواب بودن نیمکت‌ها و تخریب عامدانه‌ی وسایل توسط عوامل انسانی.

مشکلات چندبعدی بوستان‌ها و پارک‌های سیرجان فقط در آبرسانی نامنظم و آفت زدایی دیرهنگام و خشکاندن درختان از سر بی‌توجهی خلاصه نمی‌شود. بلکه رها شدن این فضاها در اختیار کارتن‌خواب‌ها، به پدیده‌هایی مثل سوزاندن درختان و تخریب وسایل بازی بچه‌ها و کندن و فروش نیمکت‌ها دامن زد و شورای سابق یک جلسه‌ی منجر به نتیجه در این باره با بهزیستی و نیروی انتظامی برگزار نکرد یا اگر برگزار شد، نتیجه‌ای در بر نداشت جز اینکه برخی‌ها از خشکیدن پارک ۱۷